

Hoofdstuk 1

Het kamertje baadde in het zonlicht. De muren ervan waren bedekt met zachte kussens. Daartussen zag Jill voor de vierde keer binnen een uur Sammi's overdreven vrolijkheid verdwijnen en plaatsmaken voor een woedeaanval. De medicatie van het kind was duidelijk niet goed gedoseerd, wat zich uitte in buitensporige uitbarstingen van ongewenst gedrag. Het zou hen moeite kosten om haar in de hand te houden tot de laatste bel ging, laat staan dat ze haar naar de gewone lessen konden sturen. Daar zou ze zeker overprikkeld raken en zichzelf iets aandoen.

Met een snelle haal tilde Jill Sammi van de grond voor haar schoppende voeten in aanraking zouden komen met de andere leerlingen in het leeskamertje van de afdeling speciaal onderwijs. Terwijl Sammi tekeering in haar armen, begon Jill in stilte te bidden. *Heer, geef Sammi vrede. Sla Uw liefdevolle armen om haar heen. Laat haar weten dat U bij haar bent in haar strijd.*

Net als de meeste andere kinderen in Jills klasje had Sammi het vermogen om te leren en te presteren, maar haar ernstige emotionele stoornis belemmerde haar inspanningen. Hoe kon je zo'n geest richten op een leesmethode en structuur als al haar synapsen van de wijs waren? Je kon net zo goed symfonische muziek van een kernreactor verwachten. Jill probeerde zich niet af te vragen waarom God Sammi bipolair had gemaakt of waarom Joey in zijn eigen wereldje leefde en er pas uitkwam als iets hem overmatig irriteerde.

'Te hard!' Joey drukte zijn handen tegen zijn oren, op het punt om uit te barsten.

Jill hoorde zijn tanden knarsen als reactie op Sammi's gekrijs. Ze drukte Sammi's gezicht tegen haar borst en sloeg haar armen nog vaster om haar heen. Hoe steviger ze haar vasthield, hoe sneller ze kalmeerde, leek het soms wel. Als het nodig was, zou ze haar helemaal vastpinnen, hoewel ze daar een hekel aan had, vooral als het in het rapport van het kind vermeld zou worden. Had haar vader haar medicijnen vandaag

misschien helemaal vergeten? Hij had nog steeds niet gereageerd op haar telefoontje - zoals gewoonlijk. *Alstublieft, Heer, troost haar.* Als Joey ook zijn zelfbeheersing verloor, zou ze hulp moeten invoeren. Ze kon hen niet allebei tegelijk in bedwang houden.

Ze keek even naar Pam, die opkeek van haar groepje bij het raam, klaar om bij te springen als het nodig was. Vlug inschattend dat de situatie niet uit de hand zou lopen, gaf Jill Pam een geruststellend knikje, waarna deze haar aandacht weer op haar eigen groep richtte. Het was een inschatting, maar ze gaf Sammi het voordeel van de twijfel.

Ze moesten vaak blindvliegen en elke dag, elke situatie nemen zoals die kwam - ze hadden te weinig personeel en te weinig geld. Toch werd van hen verwacht dat ze kosteloos openbaar onderwijs op maat verschaften in een zo normaal mogelijke omgeving aan kinderen wier functioneren nooit het succes mogelijk zou maken dat Jill zo graag voor hen wilde. Maar ze voerde het programma zo goed mogelijk uit.

'Jezus houdt van je', mompelde ze, zo zachtjes dat Sammi het niet kon horen. Toch leek het te helpen. De gierende uithalen werden snikken, die Joey's receptoren niet zoveel geweld aandeden. Hij wiegde zichzelf, vermeed oogcontact en plukte aan het vel tussen zijn duim en zijn wijsvinger. Dat zou weer kapot gaan, tenzij Jill hem tijdig zou kunnen afleiden.

Maar eerst Sammi. Kon ze maar alles onder controle houden wat hen tot een uitbarsting zou kunnen brengen. In een volmaakte omgeving zou ze hen zelfs kunnen leren lezen. Zoals het nu ging, zou ze al dankbaar zijn als Sammi één gezond sociaal contact zou kunnen onderhouden en ze Joey's spraakvermogen zou weten te verbeteren.

Heer, U houdt het hele universum in evenwicht. Help mij hun verschillende behoeften in evenwicht te houden. Terwijl Sammi kalmeerde, zag Jill de mogelijke uitbarsting in Joey ook verdwijnen. Ze keek even naar de andere twee leerlingen. Angelica had een cognitieve beperking. Haar hersencapaciteit was gewoon niet opgewassen tegen haar verlangen om te leren. Door haar krachtige persoonlijkheid wist ze niet van opgeven en Jill verlangde er zo naar dat het haar zou lukken, vooral omdat het gewoonlijk al een opgave was om de slimmere, capabelere kinderen alleen maar zover te krijgen dat ze het probeerden. Op sommige dagen was Angelica werkelijk haar reddende engel. Haar naam paste precies bij haar.

En dan had je Chris nog. Jill vermoedde dat zijn aandoening eerder te wijten was aan chronisch slaapgebrek dan aan een laag functioneringsniveau. De slaande ruzies bij hem thuis waren de hele dag door op straat te horen en zijn botte, bijna lethargische weigering om iets uit te voeren, kon daar weleens voor een groot deel aan te wijten zijn. Zelfs tijdens Sammi's woedeaanval had hij wezenloos voor zich uit gekeken.

'Jongens, even opletten allemaal. Ik ga jullie een verhaal voorlezen.'

Angelica's ronde bruine ogen vonden haar onmiddellijk. Ze hield van verhalen en trok haar benen op onder het roze rokje dat precies dezelfde kleur had als de vele haarspeldjes in evenzovele dunne zwarte vlechtjes. Sammi's gesnik ging over in een hortende ademhaling.

Jill sprak op vaste, kalmerende toon. 'Wil je het verhaal ook horen, Joey?'

Hij bleef heen en weer wiegen, maar werd een beetje rustiger toen ze zei: 'Het gaat over een raket. En een aap.'

Toen ze merkte dat de rust weergekeerd was, durfde Jill haar greep om Sammi te laten verslappen. Het meisje was groot voor haar leeftijd, mogelijk als gevolg van een groeispuurt vanwege haar stofwisselingsproblemen. Sammi keek kwaad naar Chris, die haar woedeaanval veroorzaakt had door de draak te steken met haar manier van lezen. Terwijl ze van Jills schoot afgleed, schopte Sammi expres tegen zijn knie.

'Au!'

Chris schopte terug en Sammi viel hem aan. Toen Jill aanstalten maakte om in te grijpen, trok hij een vismes uit zijn zak. Jill deed een uitval naar het mes, greep Chris' arm en haalde hem onderuit. Chris, die nauwelijks de fut had zijn eigen naam te schrijven, vocht terug tot Jill de strijdlustige negenjarige in een hoek wist te drijven. Jills hart bonkte. Dit was geen binnenstadsschool waar kinderen elkaar met messen te lijf gingen; dit was een klein stadje op het Amerikaanse platteland - waarschijnlijk de reden dat het een vismes was en geen stiletto.

Binnen enkele ogenblikken had Pam Sammi vastgepakt en ze trokken de schoppende en schreeuwende kinderen uit elkaar.

'Te hard!' Joey drukte zijn handen tegen zijn oren.

Daar kon Jill zich nu niet druk om maken. Ze griste het mes uit Chris' hand. 'Hoe kom je daaraan?'

'Het is van mij.'

'Nu niet meer.' Met het mes in de ene en het kind aan de andere hand liep Jill met grote passen naar het kantoortje toe. Om met zo'n

soort situatie bij meneer Fogarty, het hoofd van de school, aan te komen, was niet leuk, maar ze had geen keus. Haar kinderen waren zelden gewapend, maar altijd explosief. Dat had nu eenmaal te maken met hun aandoeningen, maar op de een of andere manier beschouwde Ed Fogarty het altijd als haar fout. Toch had ze geen keus. Het schoolbeleid was in deze situatie niet voor tweërlei uitleg vatbaar.

Terwijl haar spanning wegebde, realiseerde ze zich dat Chris zich niet langer verzette. Waarom had hij een mes op zak? Bescherming? Ze keek met gefronste wenkbrauwen op hem neer. 'Je weet toch wel dat je geen mes mee naar school mag nemen, Chris?'

Hij had zich weer teruggetrokken in zijn apathische houding.

Hij zou meteen geschorst worden. Ze kon misschien voor elkaar krijgen dat hij niet van school gestuurd werd vanwege het speciale lesprogramma dat hij volgde. Maar ook dan zou ze hem waarschijnlijk pas in het nieuwe schooljaar terugzien. Teleurstelling en een gevoel dat ze gefaald had dreigden haar vastberadenheid te ondermijnen. Maar ze kon er niet omheen. Ze hoopte alleen dat Pam Joey had kunnen tegenhouden zichzelf iets aan te doen. Pam was een goede leerkracht, maar de kinderen reageerden niet altijd even goed op haar wat scherpe manier van doen.

Toen ze het kantoortje naderden, ging Chris steeds langzamer lopen. Jill bleef staan en draaide zich om. 'Het spijt me, Chris. Je bent echt verkeerd bezig geweest. Je hebt niet alleen iets gevaarlijks mee naar school genomen, maar je hebt het ook gebruikt als wapen.'

'Hij zal me van school schoppen.'

Jill knikte. 'Ja, voor een poosje. Je had kunnen weten dat dat zou gebeuren.'

Hij deed zijn ogen dicht. 'Dan moet ik thuisblijven.'

Jill hoorde de angst achter zijn matte woorden. 'Ja, dan moet je thuisblijven. Tenzij je ouders iets anders kunnen regelen.'

Hij gaf geen antwoord, maar zijn oogleden trilden.

'Vind je het erg om thuis te blijven, Chris? Is er iets wat ik moet weten?' Ze had het hele jaar gelet op tekenen van mishandeling, hem de kans gegeven te praten, maar dat had hij nooit gedaan. Nu stond hij daar, zonder zelfs maar zijn hoofd te schudden.

Ze pakte hem zachtjes bij zijn schouder. 'We moeten naar binnen.' Ze deed de deur open en duwde hem het kantoortje in. Meneer Fogarty reageerde precies zoals ze verwacht had - als een dolle stier. Maar hij reageerde het tenminste op haar af en tegen de tijd dat Chris'

moeder van haar werk kwam, sloeg hij een diplomatieke toon aan en toonde hij zich van zijn vriendelijke kant. De vrouw keek net zo uitdrukingsloos als Chris en hoorde Fogarty's uitleg vrijwel zonder een woord te zeggen aan, waarna ze Chris aan zijn arm mee naar buiten sleepte. Jill zuchtte. Ze had in elk geval voor elkaar gekregen dat Chris het volgende schooljaar waarschijnlijk terug mocht komen.

Aan het eind van de dag trakteerde ze zichzelf op een caramel-ijskoffie, die had ze wel verdiend. Het zou haar eetlust voor die avond niet bederven, alleen haar energie weer aanvullen. Normaal gesproken gebruikte ze geen cafeïne, maar Dan zou haar over iets meer dan een uur komen ophalen, voor een bijzonder uitje had hij gezegd. Dat ze zich van hem een beetje moest opdoffen was veelzeggend, omdat ze verreweg de meeste tijd in trainingspak en op hardloopschoenen met elkaar doorbrachten. Vanavond wilde ze er niet uitzien als een slappe vaatdoek.

Ze was net met haar make-up bezig toen de telefoon ging. 'Hallo?' 'Met Dan, Jill. Vind je het erg om zelf naar Marchelli toe te komen?' *Marchelli?* Ze glimlachte. En het was niet eens een speciale gelegenheid. 'Haal je het niet?' Ze wreef wat vochtinbrengende crème in haar hals.

'We worden net ergens heen geroepen. Ik weet niet hoe lang dat gaat duren. Het zou ernstig kunnen zijn.'

Ze hoorde radiogeluiden aan de andere kant van de lijn. 'Ga maar, Dan. Ik zal het tafeltje wel bezet houden tot je er bent.' Ze kon moeilijk kwaad worden omdat hij zijn werk deed en ervoor zorgde dat Beauview veilig en beschermd bleef.

Na anderhalf uur wachten en een aantal drankjes, was het eerste wat ze zei toen Dan verscheen: 'Ik moet naar de wc.'

'Het spijt me, Jill.' Hij had zich kennelijk in allerijl omgekleed. Zijn das zat scheef en één kant van zijn kraag stak omhoog.

'Het geeft niet.' Maar ze had zich wel anderhalf uur zorgen zitten maken om Chris. Misschien was zijn onoplettendheid een verdedigingsmechanisme. Misschien... Ze schudde haar hoofd. Het werd tijd om haar werk even los te laten en te genieten van een avondje met Dan. Ze hadden nog maar één keer eerder bij Marchelli gegeten, op haar verjaardag.

Toen ze terugkwam bij het tafeltje, had Dan zijn das rechtgetrokken. Zijn dikke nek puilde uit de kraag. Niet alle mannen zagen er beter uit in een pak. Maar ze waardeerde het gebaar.

Ze ging zitten. 'Goed, dit was mijn dag in een notendop: Chris is geschorst vanwege het bezit én het gebruik van een wapen in de klas. Sammi's medicatie was een puinhoop en Joey had een flinke terugval in zindelijkheid, waarschijnlijk dankzij de ruzie tussen de eerste twee. Meneer Fogarty wees me er fijntjes op dat ik kennelijk niet opgewassen ben tegen mijn werk en gaf me te kennen dat ik, in strijd met het beleid, komend schooljaar moet solliciteren naar mijn functie als coördinatrice en dat ik geen streepje voor zal hebben op andere sollicitanten, onder wie een nieuwe leerkracht die ik nog nooit ontmoet heb.'

Dan fronste zijn wenkbrauwen bij die opmerking. Ze had het er allemaal op komische toon uitgegooid, maar het begon aan haar te knagen. Ze gaf het beste wat ze had aan haar kinderen, vocht voor ze, leed met ze mee. En op een dag als vandaag vroeg ze zich af waarom. Ze deed haar ogen dicht en zuchtte. 'Zo, dat ben ik tenminste kwijt.'

Dan lachte zachtjes. 'Op die manier klinkt mijn achtervolging van een inbreker weinig spectaculair.'

'Werden jullie daarheen gestuurd?'

Hij knikte. 'Hij was nog snel ook. Anders zou ik niet zo laat geweest zijn.'

'Daar zul je wel trek van gekregen hebben.'

Dan keek haar vragend aan. 'Heb jij honger?'

Ze schoof het menu opzij, dat ze woord voor woord gespeld had, inclusief de speciale aanbiedingen voor gezelschappen van meer dan acht personen en het soort creditcards dat geaccepteerd werd. 'Tussen de middag maakte ik me teveel zorgen om Chris om te kunnen eten. Ik heb sinds vanmorgen niets anders naar binnen gewerkt dan ijskoffie en frisdrank.'

'Ik dacht al dat ik cafeïne rook. Je moet een vaste gebruiker worden, of het helemaal laten staan.'

'Het is effectiever als je het maar af en toe gebruikt. Dan blijft het shokeffect het grootst.'

De ober kwam naar hen toe, zichtbaar geïrriteerd dat zijn tafel zo lang bezet was gehouden zonder dat er iets tegenover stond. 'Wilt u al iets bestellen?'

'Dolgraag.' Ze koos cannelloni, de ene helft met zeevruchten en de andere met een saus van zongedroogde tomaten. Dan bestelde de pittig gekruide steak marsala. Hij gaf haar een gedetailleerd verslag van de achtervolging, terwijl ze aan hun soepstengels knabbelde en dikke, kruidige minestrone-soep aten. Het was een van de zwaarste

overtredingen waarmee hij de laatste tijd te maken had gehad. De jongen had ingebroken in een huis in een nette wijk, had zijn auto volgeladen met elektronische apparatuur en wilde net aan de wapenverzameling beginnen toen Brett en Dan, gewaarschuwd door de alarminstallatie van het huis, op het toneel verschenen. Brett bleef bij de auto om ervoor te zorgen dat de verdachte er niet mee kon ontsnappen, terwijl Dan te voet de achtervolging inzette. Dan kon lang achter elkaar rennen, maar zijn snelheid was niet om over naar huis te schrijven. Toch had hij de jongen in het nauw weten te drijven en overmeesterd, op vrijwel dezelfde manier als Jill met Sammi had moeten doen.

Ze schudde haar hoofd. 'Denk je dat het in de lucht hing?'

Hun hoofdgerecht arriveerde en het zware zetmeel van de cannellini neutraliseerde de cafeïne voor ze op de helft was. Ze ging er eens rustig voor zitten om van de tweede helft te genieten. 'Je hebt me nog niet verteld wat we vieren.'

Als antwoord schoof Dan zijn bord opzij en keek haar een hele poos aan, waarna hij een foto uit het borstzakje van zijn overhemd haalde. Hij schoof hem met een vinger naar het midden van de tafel, tussen hen in. Jill keek naar het bescheiden huis op de foto: karakteristiek, maar niet al te pittoresk. Ze keek weer naar Dan.

'Het staat te koop en ik dacht... misschien kunnen we een gezamenlijke hypotheek nemen, het mooi opknappen en als het op alle fronten klikt tussen ons...'

'Op alle fronten?' Zei hij werkelijk wat ze dacht dat hij zei?

Er verscheen een glimlachje op zijn gezicht. 'We hebben tien heerlijke maanden achter de rug en...'

'En wat, Dan?'

'Ik ben toe aan de volgende stap.' Hij trok zijn das los en maakte het bovenste knoopje van zijn overhemd los. Toen keek hij haar met zijn openhartige politieblik aan. 'Jill, ik weet dat jij je bedenkingen hebt. Ik ook. Daarom is dit een goed-'

'Wat voor aanzoek doe je me eigenlijk, Dan?'

Hij schrok even terug. 'Ik ben een beetje voorzichtig met dat woord. Als we aan onze relatie werken, kijken of we-'

'Op intiem gebied bij elkaar passen?'

'Precies.'

Ze staarde naar zijn open gezicht en vroeg zich af of hij ook maar eenszins beseftte dat hij zojuist haar dag bedorven had.

Jill verliet het restaurant, dankbaar dat ze met haar eigen auto gekomen was. Ze had behoefte om een heel eind te rijden. Onder het rijden bestudeerde ze de wazige zon, die als een meloenkleurige frisbee in het net van bomen aan de horizon gevangen zat. Wie had hem daarin gegooid? Zou er iemand langs de hemel komen snellen om hem op te rapen en weer weg te gooien? Wiens voeten zouden achteloos door de groene, sappige takken huppelen? Wiens hand zou zich er gretig naar uitstrekken?

Hier in het middenwesten dimde de vochtige lucht de zon tot een maanachtig schijnsel, veel matter dan de zon in Phoenix. Daar regeerde die gloeiende bol de woestijnhemel en teisterde schilferige planten en beesten, hen genadeloos overleverend tot het naakte overleven... iets dergelijks had Dan gezegd toen hij het afgelopen weekend terugkwam van de bruiloft van zijn zus.

Phoenix was te heet geweest, zelfs voor een man die er graag opuit ging en zweten niet erg vond. Hij wilde zweten door zijn eigen inspanning, niet door de gloeiende zon. Dat was Dan ten voeten uit; hij ging altijd tot het uiterste, of hij nu een drugsdealer achternazat, met halters trainde of op zijn racefiets zat. Het enige terrein waarop hij niet uitblonk was luisteren.

Hoe moest ze zijn aanzoek anders verklaren? De man die ze respecteerde, met wie ze plezier had en van wie ze misschien zelfs hield, had alles wat ze hem verteld had sinds hun relatie serieus werd, volkomen genegeerd. *Wat voor aanzoek doe je me eigenlijk, Dan?* Hij had het zo gezellig, zo comfortabel voorgesteld. Zo vrijblijvend. Het bijwonen van een bruiloft had hem ongetwijfeld aangezet tot het overwegen van de volgende stap. Maar had die niet diep genoeg beïnvloed.

Ze verplaatste haar handen op het stuur van haar bijna nieuwe Civic. Bijna, dat betekende nog geen twee jaar oud, maar tweedehands gekocht van haar vriendin Shelly, die een Miata had gewonnen in een loterij. Gewonnen! Shelly's nagels stonden bij wijze van spreken nog in haar bovenarmen; zo hadden ze samen staan gillen en springen, lachend van ongelooft.

Jill zette de airconditioning, die de haartjes op haar armen omhoog blies, wat lager. Ze was van plan Beauview achter zich te laten en kilometers korenvelden en snelweg ver van haar huis vandaan te rijden. Dan was waarschijnlijk rechtstreeks naar huis gegaan, naar zijn halters. Hij zou het er via zijn poriën uittrainen; zij sloeg liever op de vlucht.

Maar niet helemaal. Ze had morgen school; leerlingen die van haar afhankelijk waren, kinderen die van slag zouden raken als zij hen aan een plaatsvervanger overliet, zelfs als dat een ander teamlid was. Regelmaat was van levensbelang. En in deze laatste schoolweek waren ze toch al meer gestrest dan anders, zoals vandaag wel gebleken was. De zomervakantie was voor velen van hen geen feest. Het betekende verandering; ze waren negen maanden bezig geweest om bepaalde verwachtingen waar te maken en moesten nu weer andere onder ogen zien.

Sommigen van hen zou ze deze zomer twee keer per week privé-les geven, zodat ze niet alles wat ze gedurende het schooljaar geleerd hadden, weer kwijt zouden raken. Drie maanden was oneindig lang voor hun geheugen. Zonder privé-les zou ze volgend schooljaar weer helemaal opnieuw kunnen beginnen.

De snelweg strekte zich nog een heel eind voor haar uit, maar ze merkte dat ze vermoeid raakte. Dus nam ze de volgende afslag en keerde terug. Handen hadden de zon weggegrist en mee naar huis genomen. De lucht loste op in donkere tinten roze en lavendelblauw en de boerderijen aan weerszijden van de weg boden een vergenoegde, bedaarde aanblik. In plaats van weer de snelweg op te draaien, volgde ze de landelijke weg die er uiteindelijk met een omweg weer op zou uitkomen. Het zou donker zijn als ze thuiskwam. Niemand zou merken dat ze alleen naar binnen zou gaan en hoe haar mascara eraan toe was, hoewel de tranen nog moesten komen.

Met een zucht haalde Jill haar vingers door haar haar, van haar voorhoofd tot haar kruin, waarna ze de uiteinden van haar haar inspecteerde, dat tot halverwege haar borst hing, fijn en steil en blond. Asblond eigenlijk, hoewel ze nooit van die omschrijving gehouden had. Het was zilverachtig blond geweest toen ze klein was; elfjeshaar, had haar moeder gezegd. Het was nog steeds dik en zacht, maar miste de glans die het ooit had. Misschien moest ze een coupe soleil nemen of het laten blonderen of verven - iets opvallends. Maar ze had nu niemand meer om te imponeren, en totaal geen behoefte om op te vallen.

Een concert van Mendelssohn klonk op uit haar stereo, kalmerend en helder, en vulde de auto toen ze weer invoegde op de snelweg. Een toenemend aantal remlichten voor haar trok haar aandacht. Er werd wel gereden, maar stapvoets. En de auto's veranderden steeds van richting. Wat was er in vredesnaam aan de hand?

Iets op de weg. Nee, een heleboel dingen. Die heel langzaam bewogen. Schildpadden! Twintig centimeter grote schildpadden, die

vastberaden vanuit de korenvelden de snelweg opstapten. Vele waren niet gelukkig genoeg om de overkant te halen. Ze wendde haar blik af van de bloedige overblijfselen van een ervan, waarvan ze meer zag dan ze leuk vond.

Arme beesten. Beseften ze niet dat ze hun dood tegemoet sjokten? Konden ze niet verder kijken dan de halve meter vóór hen, bevatten dat er iets bestond wat groot en snel genoeg was om hen te verbrijzelen voor ze hun volgende stap konden zetten? Hun instinct gaf hun de opdracht voort te sjokken en onverdroten door te gaan op weg naar, naar wat? En dan klabaf! Niets. Het einde.

Mensen probeerden hen zoveel mogelijk te ontwijken. Ook zij gaf haar stuur een ruk naar links toen een van de schildpadden op haar wielen afkoerste. Wat was dit? Een of andere grote schildpaddenuit-tocht? Een volksverhuizing van reptielenpioniers. Steeds als er een auto voorbijzoeft, bleven de schildpadden staan en trokken hun kop en poten in, alsof het schild hen kon beschermen tegen een paar ton staal. Ze zwenkte naar rechts, maar hoorde het knerpende geluid toch. O...

Een witte Fiat stopte. Twee mannen stapten uit en renden zwaaiend met hun armen door de berm terug. Jill zag in haar achteruitkijkspiegeltje hoe ze wild zwaaiend de weg opliepen. Zetten ze het verkeer stil voor de schildpadden? Ze juichte hun idee toe. Ze waren jong en slungelig en idealistisch. Terwijl de een de mensen tot stilstand bracht, tilde de ander een schildpad op en bracht hem naar de overkant.

Ze glimlachte. Goed zo. De mannen negeerden de toeterende auto's en raapten de ene na de andere schildpad op. Ze hoopte dat ze alle beesten veilig naar de overkant kregen. Maar zij was er nu voorbij. De auto's voor haar voerden hun snelheid op en zij paste zich aan. Wat absurd. Wie had er ooit gehoord van een schildpaddenoversteekplaats? Ze stelde zich het verkeersbord voor en moest bijna lachen. Waarom ook niet? Ze hadden nu ook klaarovers.

Ze had in ieder geval een verhaal om morgen aan haar kinderen te vertellen. Ze zou niets zeggen over de verbrijzelde schilden en zeker niet over het knerpende geluid onder haar eigen wiel. Dat was te emotioneel, te riskant voor haar kinderen. Maar de optocht - daar zouden ze van genieten, en van de mannen die ze optilden en naar de overkant brachten - bescherming die zij zelf vaak moesten missen. Zelfs Joey zou dit verhaal op prijs stellen.

Ze hoopte alleen dat de afgelopen dag hem geen al te grote terugval had bezorgd. Hij had meer dan één terugval gehad in de loop van